

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) JUDr. P. U., b) R. U.**, oba zastoupení Mgr. Ladislavem Veselým, advokátem se sídlem Horní 729/32, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2010, čj. JMK 105688/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 6. 2012, čj. 30 A 90/2010 - 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Ivančice zrušil rozhodnutím ze dne 8. 6. 2010, sp. zn. OSČ/TP-12/07, čj. MI 3478/2010, údaje o místě trvalého pobytu žalobců dle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 7. 2010, čj. JMK 105688/2010, sp. zn. S-JMK 102528/2007 OSO (dále též „napadené rozhodnutí“), změnil k odvolání žalobců rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že jeho výroková část zní: „Údaj o místu trvalého pobytu JUDr. P.U., a R. U., oba bytem I., P. H. 94/91 se na adrese I., P. H.

94/91 dle ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, zrušuje, neboť objekt, na jehož adrese jsou hlášeni k trvalému pobytu, je podle zvláštních právních předpisů nezpůsobilý k užívání za účelem bydlení. Místem trvalého pobytu JUDr. P. U. a R. U. se v souladu s ust. § 10 odst. 5 zákona o evidenci obyvatel stává sídlo ohlašovny – I., P. 196/6.“

II.

[3] Žalobci podali proti napadenému rozhodnutí správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Namítli, že výroková část rozhodnutí je nedostačující, neboť v ní není dostatečně individualizováno, co konkrétně žalobci porušili. Dále namítli, že rozhodnutí není přesvědčivě odůvodněno a že žalovaný nedostál základním zásadám správního řízení, zejména zásadě ochrany dobré víry a zásadě materiální pravdy. Žalobci obhajovali právní názor, že nelze bez dalšího zaměňovat pojmy „určení objektu k bydlení“, který užívá zákon o evidenci obyvatel a „užívání stavby“ podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a že podmiňuje-li žalovaný údaj o trvalém pobytu žalobců kolaudačním rozhodnutím, činí tak v rozporu se zákonem. Je třeba připomenout, že ve věci bylo třeba vycházet s odkazem na § 190 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ze stavebního zákona z roku 1976, neboť šlo o stavbu pravomocně povolenou přede dnem nabytí účinnosti zákona 183/2006 Sb.

[4] Žalobci upozornili na rozsudek krajského soudu čj. 57 A 64/2010 – 65 ze dne 12. 5. 2011, podle kterého se žalobci jako stavebníci nedopustili žádného přestupku proti stavebnímu zákonu. Při ústním jednání žalobci uvedli, že považují rozhodnutí Městského úřadu Ivančice, stavebního úřadu, ze dne 10. 6. 2005, čj. ORR-1532/01/SÚ-Ko/4, kterým byl zamítnut návrh na kolaudaci nemovitosti, za nicotný správní akt.

[5] Krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 27. 6. 2012, čj. 30 A 90/2010 – 104. Uvedl, že účelové určení stavby, která vyžadovala stavební povolení, mohlo být naplněno až kolaudačním rozhodnutím stavebního úřadu. Není-li pro objekt, který lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí, takové rozhodnutí vydáno, nelze takový objekt považovat za objekt určený pro bydlení podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel. Připomněl, že žalobci napadli rozhodnutí o zamítnutí návrhu na kolaudaci stavby správní žalobou, řízení o ní však bylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

[6] Krajský soud se obsáhle zabýval problematikou nicotnosti správních rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí návrhu na kolaudaci není nicotné. Poukázal na to, že žalobci nepodali nový návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí, přičemž bez návrhu nelze toto řízení zahájit.

[7] Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce týkající se nedostatečného výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak výrok, tak odůvodnění splňují náležitosti stanovené správním řádem. Odkaz žalobců na judikaturu Nejvyššího správního soudu k náležitostem rozhodnutí o jiném správním deliktu není případný, neboť ve věci nešlo o to, že by žalobci spáchali správní delikt.

III.

[8] Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Namítli, že stavební zákon neumožňuje vydat zamítavé rozhodnutí o návrhu na kolaudaci. Krajský soud podle názoru stěžovatelů aplikoval na věc nesprávný právní předpis a nesprávně jej vyložil. Zamítavé rozhodnutí o návrhu na kolaudaci je nutno považovat za nicotný úkon. Stěžovatelé vytkli krajskému soudu rovněž přílišný formalismus spočívající v tom, že soud náležitě nezhodnotil při posuzování námítky nicotnosti argumenty žalobců.

[10] Další okruh námitek směřoval proti postupu stavebního úřadu při vydávání zamítavého kolaudačního rozhodnutí. Pokud měla stavba nějaké nedostatky, byl stavební úřad povinen je specifikovat do výzvy podle § 81 odst. 3 stavebního zákona a umožnit stavebníkům tyto nedostatky odstranit. Stavební úřad však takovou výzvu nevydal, z čehož stěžovatelé dovodili, že stavba žádné nedostatky neměla. Stavební úřad byl proto povinen kolaudační rozhodnutí vydat. Stěžovatelé jsou toho názoru, že vydání kolaudačního rozhodnutí na řádně povolenou a postavenou stavbu je služba veřejnosti, kterou je stát povinen zajistit. Bezdůvodné nevydání kolaudačního rozhodnutí nelze přičítat k tíži stěžovatelům. Závěrem k tomuto okruhu námitek uvedli, že požaduje-li stavební úřad předložení nového opakovaného návrhu na kolaudaci, musí tato povinnost stavebníkovi vyplývat ze stavebního zákona.

[11] Stěžovatelé konečně označili za absurdní názor krajského soudu, že stavba je nezpůsobilá k užívání, pokud nebylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Namítli, že krajský soud interpretoval pojem „*určení objektu k bydlení*“ příliš formalisticky, neboť vycházel pouze z izolovaného výkladu tohoto pojmu a nezhodnotil, že určenost objektu k bydlení může být dána i jinými než právními faktory.

IV.

[12] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že kasační stížnost v podstatě jen rekapituluje obsah správní žaloby, a odkázal na svá vyjádření v řízení před krajským soudem.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[14] Kasační námítky směřují proti rozhodnutí Městského úřadu Ivančice, stavebního úřadu, ze dne 10. 6. 2005, čj. ORR-1532/01/SÚ-Ko/4, kterým byl zamítnut návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí k domu, k němuž byl v přezkoumávaném řízení zrušen údaj o trvalém pobytu stěžovatelů. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že toto rozhodnutí nebylo předmětem řízení v této věci. Pokud žalobci hodlali uvedené rozhodnutí napadnout, měli tak v minulosti učinit samostatnou správní žalobou. Tu žalobci sice podali, ale řízení bylo následně zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku (k podrobnostem průběhu řízení o návrhu stěžovatelů na kolaudaci stavby srov. též rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Ans 6/2009 – 82). Opětovné podání námitek směřujících do tohoto řízení není možné, neboť již dávno uplynula lhůta pro podání správní žaloby. Tento nedostatek přitom nelze zhojit tím, že stěžovatelé vznesou své námitky v kasační stížnosti v jiné věci.

[15] To platí i o námitce nicotnosti rozhodnutí o kolaudaci. Nicotnost nelze namítat v řízení, na jehož počátku stojí opožděná žaloba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 4 As 31/2004 - 53, publ. pod č. 619/2005 Sb. NSS).

[16] Není důvodná ani námitka nezákonnosti postupu krajského soudu při posuzování nicotnosti rozhodnutí o kolaudaci. Krajský soud se touto námitkou velmi podrobně zabýval, včetně podrobného exkurzu do vývoje a chápání nicotnosti rozhodnutí v prvorepublikové judikatuře a doktríně. Správně dovodil, že pouhá skutečnost, že návrh žalobců na kolaudaci stavby byl zamítnut, nemůže způsobit nicotnost tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud doplňuje, že i případný závěr o nicotnosti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na kolaudaci by nemohl mít přímý vliv na rozhodnutí o zrušení údaje o trvalém pobytu podle zákona o evidenci obyvatel. Případná nicotnost rozhodnutí o zamítnutí návrhu na kolaudaci stavby nemá bez dalšího za následek efekt přesně opačný, tedy stav, že předmětná stavba byla kolaudována a lze ji považovat za objekt způsobilý k užívání za účelem bydlení podle zvláštních právních předpisů ve smyslu § 12 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci obyvatel.

[17] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou tvrzeného přílišného formalismu při posuzování nicotnosti správního rozhodnutí, kterého se krajský soud měl dopustit tím, že náležitě nevypořádal argumenty stěžovatelů. Stěžovatelé nespecifikovali, které konkrétní argumenty krajský soud dostatečně nevypořádal. Za této situace nelze tuto námitku považovat za dostatečně určitou, aby se jí Nejvyšší správní soud mohl věcně zabývat. To platí zejména s ohledem na skutečnost, že rozsudek krajského soudu je pečlivě odůvodněn a jednotlivé námitky stěžovatelů jsou v něm podrobně vypořádány.

[18] Stavební úřad postupoval podle názoru stěžovatelů v rozporu s § 81 odst. 3 stavebního zákona, neboť zamítl návrh na kolaudaci, aniž by vyzval stěžovatele k odstranění nedostatků stavby a určil jim k tomu příslušnou lhůtu. Ani tato námitka stěžovatelů nemůže být důvodná. Směřuje proti rozhodnutí stavebního úřadu, které, jak soud výše dovodil, není a nemůže být předmětem tohoto řízení. Jen nad rámec této skutečnosti soud připomíná, že stavební úřad zamítl návrh na kolaudaci rovněž z důvodu, že stěžovatelé neposkytli k provedení kolaudace potřebnou součinnost - odepřeli pracovníkům stavebního úřadu vstup do nezkolaudované nemovitosti, čímž znemožnili místní šetření, které je nezbytné pro dovršení kolaudace.

[19] Stěžovatelé vytkli krajskému soudu, že přistoupil příliš formalisticky k právnímu rozboru pojmu „*objekt určený k bydlení*“. Rovněž považují za absurdní názor krajského soudu, že stavba není způsobilá k užívání v důsledku nevydání kolaudačního rozhodnutí. Tyto námitky nejsou důvodné. Podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o evidenci obyvatel rozhodne ohlašovna o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, byl-li objekt, na jehož adrese je občan hlášen k trvalému pobytu, odstraněn nebo zanikl nebo je *podle zvláštních právních předpisů nezpůsobilý k užívání za účelem bydlení*. Zákon o evidenci obyvatel tedy uvádí v souvislosti se zrušením údaje o trvalém pobytu nikoli obecnou nezpůsobilost k užívání

za účelem bydlení, jak se domnívají stěžovatelé, ale nezpůsobilost podle zvláštních právních předpisů. Jedná-li se o stavbu vyžadující stavební povolení, zakládalo takovou nezpůsobilost k užívání právě chybějící kolaudační rozhodnutí (srov. § 76 odst. 1 a § 85 stavebního zákona).

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[21] Žalobci (stěžovatelé), kteří neměli v tomto řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení [§ 60 odst. 1 s. ř. s.]. Žalovanému nevznikly náklady řízení. Proto soud rozhodl, že žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. listopadu 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu